

Arrest

nr. 213 911 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4ème étage (REGUS)
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I. K. (...), bent een Afghaanse burger van Pashtou origine behorend tot de Kharuti stam. U bent een soennitische moslim met als moedertaal Pashtou. U spreekt ook Dari. U bent afkomstig uit het dorp Nawar gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar waar u onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U ging slechts drie jaar naar school en volgde daarna Koranlessen.

Uw oudere broer I. (...) werkte op de markt van Hesarak als garagist. U bracht elke middag eten naar uw broer. Op een dag zag u enkele talibanleden in een dorp waarlangs u moest passeren onderweg

naar uw broer. Die namiddag viel de overheid die taliban aan. Enkele talibanleden zouden hierbij omgekomen zijn en enkele anderen zouden gewond geraakt zijn. Na het gevecht ging u terug naar uw dorp. De volgende dag rond de middag was u terug op het werk van uw broer. Uw oom van moederskant genaamd A. K. (...) kwam naar daar. Hij vertelde jullie dat één van de talibanleden die het gevecht overleefde naar de malik van jullie dorp was gegaan. De taliban zouden u en uw broer beschuldigd hebben van spionage. Ze zouden jullie met de dood hebben bedreigd omdat ze denken dat jullie de overheid geïnformeerd hebben over hen waardoor ze aangevallen werden. Uw oom vroeg aan de baas van uw broer of hij een smokkelaar kende om jullie meteen naar het buitenland te sturen. Zo verliet u op dezelfde dag samen met uw broer I. (...) het land. Jullie staken de grens over naar Iran en daarna naar Turkije. Tussen Turkije en Bulgarije verloor u uw broer uit het oog. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem. U reisde alleen verder via Servië, Slovenië, Italië, Frankrijk en kwam na een reis van ongeveer drie maand op 23 mei 2017 in België aan, waar u de volgende dag een verzoek deed om internationale bescherming als niet-begeleide minderjarige. Onderweg naar België werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije en Slovenië. Ter staving van uw verzoek, legde u uw taskara en de enveloppe waarin uw taskara opgestuurd werd neer. Daarnaast legde u ook uw Afghaanse paspoort neer dat u aanvraag op de Afghaanse Ambassade in België na uw aankomst hier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw verklaarde problemen met de taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen uw initiële en latere verklaringen betreffende uw problemen. U kreeg de kans om een afdoende uitleg te bieden voor deze tegenstrijdigheden maar u slaagde er echter niet in. Zo verklaarde u eerst als motief voor uw vertrek uit Afghanistan voor de dienst Minteh van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader lid was van de taliban en dat de taliban u vroegen om zich aan te sluiten bij hen (Fiche NBMV nr. 8448958). Deze verklaring wijzigde u integraal tijdens uw persoonlijk onderhoud dat enkele maanden na uw aankomst plaatsvond op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar, en ook later tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, haalde u geheel andere problemen aan. Zo zouden uw broer en uzelf beschuldigd zijn door de taliban van spionage. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw initiële verklaring. U beweerde dat het een fout van de tolk moest zijn. Nogmaals gewezen op het feit dat deze twee verklaringen geheel andere verklaringen betreffen en daarom ook moeilijk een vertaalfout kunnen zijn, bleef u beweren dat het een vertaalfout moest zijn. U zou nooit beweerd hebben dat uw vader lid was van de taliban (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring kan niet beschouwd worden als een afdoende uitleg. Zo dient te worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van uw problemen al is geschonden door deze essentiële tegenstrijdigheid.

Voorts beweerde u dat u en uw broer beschuldigd werden door de taliban die u onderweg naar het werk van uw broer zagen rondhangen. De taliban zouden daarom gedacht hebben dat u, nadat u langs hen was gepasseerd, de autoriteiten had geïnformeerd over hun locatie. Een talibanlid die het gevecht overleefde zou die nacht zelf naar de malik van uw dorp zijn gegaan. Hij zei aan de malik: “we gaan ze vermoorden omdat ze het district hebben geïnformeerd over ons” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Omwille van het risico dat voor jullie beiden bestond, verlieten jullie samen het land. Hieromtrent hebt u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog verder op de helling zet. Initieel verklaarde u immers dat uw broer I. (...) bij uw moeder in Afghanistan woonde net als uw twee zussen (Fiche NBMV nr. 8448958). Later wijzigde u ook deze verklaring en beweerde u dat u uw broer onderweg naar België kwijtraakte. Geconfronteerd hiermee, bleef u uw initiële verklaring ontkennen, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Naast deze tegenstrijdige verklaringen omtrent de woonplaats van uw broer, dient te worden opgemerkt dat ook uw gewijzigde verklaringen niet overtuigen. Zo kan het CGVS immers geen geloof hechten aan het feit dat u uw broer onderweg naar België verloor en sindsdien geen nieuws meer van hem heeft. Uw verklaringen hieromtrent zijn uiterst vaag en uw pogingen om hem terug te vinden evenmin overtuigend overkomend. Gevraagd om te beschrijven hoe u uw broer verloor, gaf u tweemaal

dezelfde vage beschrijving. Jullie waren in een bos ergens in Bulgarije. Jullie moesten een auto nemen naar Sofia zoals opgedragen werd door de smokkelaar. U kon zelf een auto nemen. Maar u denkt dat uw broer geen auto kon nemen. Daarom bleef hij achter in het bos. U kwam aan in het huis van de smokkelaar in Sofia en zag dat uw broer er niet was. Sindsdien hebt u hem niet meer gezien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Gevraagd wat u deed om hem terug te vinden, antwoordde u dat u daar niets kon doen maar dat u in België naar het Rode Kruis ging om een opsporingsverzoek in te dienen. U zou echter tot nu toe niets vernomen hebben van het Rode Kruis. Gevraagd of u nog iets anders ondernam om hem terug te vinden, antwoordde u vreemd genoeg negatief. Gevraagd of u hem probeerde te bellen, antwoordde u dat u zijn telefoonnummer niet heeft. Gevraagd of uw familie weet dat uw broer verdwenen is, verklaarde u dat ze het niet weten. Niemand in Afghanistan zou het weten. Enkel een vriend van u weet dat uw broer verdwenen is. U hebt nochtans regelmatig contact met uw familie in Afghanistan maar u zou elke keer excuses verzinnen om uw broer niet aan telefoon te laten komen. Zo zou u hen zeggen dat uw broer bij u is maar eventjes verder is van het telefoontoestel enz. (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Al uw verklaringen hieromtrent zijn zeer ongeloofwaardig. Ten eerste verklaarde u initieel dat hij bij uw moeder woonde in het dorp, zoals reeds hierboven aangegeven. Het CGVS ziet geen reden waarom u voor Bureau Minteh niet al kon verklaren dat u uw broer onderweg verloren was. Ten tweede is het niet geloofwaardig dat u het land verliet samen met uw broer maar u niet eens zijn telefoonnummer bij had, evenmin als dat van uw oom die heel uw reis regelde, die contacten onderhield met de smokkelaar en die ook betaalde voor deze reis (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Een besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te gaan vragen, is een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige voorbereiding met zich meebrengt. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u zonder enig telefoonnummer van uw broer of van uw oom uw land verliet. Ten derde zijn uw pogingen om uw broer terug te vinden evenmin overtuigend. Dat u enkel een opsporingsverzoek deed bij het Rode Kruis kan niet overtuigen. U zou bijvoorbeeld uw broer ook online kunnen proberen zoeken op sociale media, u liet dit blijkbaar na ondanks dat u een profiel heeft op facebook (notities persoonlijk onderhoud p. 6,). Ten vierde is het ten zeerste ongeloofwaardig dat uw familieleden in Afghanistan daar niets van zouden weten. U bent reeds bijna een jaar in België en al vijftien maand weg uit Afghanistan. Dat u al die tijd excuses verzint dat u uw naar eigen zeggen oudere broer zagezegd nooit aan de telefoon kon laten komen is verre van geloofwaardig. Bovendien heeft uw oom voor jullie reis betaald aan de smokkelaar. U verklaarde dat de smokkelaar in contact was met uw oom. U kreeg ook geld van de smokkelaar als u het nodig had. Dit werd allemaal betaald door uw oom. Dat uw broer niet verder raakte dan Bulgarije is dan ook iets dat uw oom zou moeten weten, gezien hij het bedrag aan de smokkelaar betaalde afhankelijk van of jullie jullie bestemming bereikt hebben of niet. Dat uw oom nog altijd niet zou weten dat uw broer verdwenen is of niet op zijn eindbestemming raakte terwijl hij voor van alles met contact was met de smokkelaar, is niet aannemelijk. Daarenboven kan er van u verwacht worden dat u zoveel mogelijk mensen verwittigde van het verdwijnen van uw broer om op deze manier zo veel mogelijk hulp te krijgen van anderen om hem terug te vinden. Aldus zijn uw verklaringen omtrent de situatie van uw broer tegenstrijdig. Eveneens is uw gedrag niet verenigbaar met uw wens om uw broer terug te vinden. Hieruit kan ook afgeleid worden dat u een opsporingsverzoek indiende bij het Rode Kruis louter om op deze wijze uw ongeloofwaardig relaas te steunen. U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS geen geloof hecht aan de verdwijning van uw broer. Hierop herhaalde u louter dat u hem onderweg kwijtraakte, hetgeen geen afbreuk doet aan de genoemde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Los van de tegenstrijdigheden in uw relaas zijn uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban hoe dan ook vaag en niet plausibel. Zo is het niet geloofwaardig dat de taliban een voorbijganger de schuld zouden hebben gegeven van het gevecht met de autoriteiten dat kort na diens passage plaatsvond. U beweerde immers dat enkel u en uw broer beschuldigd werden van spionage (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). U was die dag echter louter een voorbijganger, die al jaren elke dag langs dezelfde weg passeerde. Deze weg zou niet enkel door u gebruikt worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban enkel u en uw broer de schuld gaven hen verklikt te hebben. Ze bevonden zich op dat moment in het dorp Amir Mohammad Kandaw. Ze zouden dus eveneens de bewoners van dat dorp hebben kunnen beschuldigen. Overigens passeerde u langs dezelfde weg al jaren. Dergelijke spionage kon u dus ook al eerder doen of gedaan hebben. U geconfronteerd met deze vaststelling, wist u zelf ook niet waarom de taliban enkel jullie ervan beschuldigden te hebben gespioneerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verder is het ook onbegrijpelijk waarom deze talibanleden die van plan waren om u en uw broer te doden, wel bij de malik van uw dorp langskwamen met de bedreiging aan jullie adres maar niet naar jullie huis. Gevraagd hiernaar had u zelf ook geen antwoord. U beweerde ook dat ze bij jullie konden komen en jullie konden doden maar waarom ze het niet gedaan hebben, wist u niet. U had ook geen enkele informatie wie precies van de taliban u en uw broer beschuldigde. Ze zouden hun gezichten immers niet tonen. Gevraagd of u iets

ondernam om te weten te komen wie ze waren, gaf u een vreemd antwoord: "De taliban zouden u kunnen vinden moest u ze opzoeken". Gevraagd om dit even uit te leggen, ontweek u de vraag en herhaalde u enkel uw reeds afgelegde verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). U bent ook niet op de hoogte van eventuele andere problemen na uw vertrek, ondanks dat u nog regelmatig contact heeft met uw familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Uw verklaring weg te zijn en daarom niks te weten is niet afdoende en getuigt enkel van een houding van desinteresse die niet overeenstemt met wat men kan verwachten van iemand die zulke zaken heeft meegemaakt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de

objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat u geen zicht geeft op uw netwerk en dus niet kan uitgesloten worden dat u familieleden hebt die in andere regio's in Afghanistan wonen waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou kunnen beschikken. Zoals hierboven reeds voorgesteld, slaagde u er niet om geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de situatie en de woonplaats van uw oudere broer I. (...). Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent uw vader tegenstrijdig. Initieel verklaarde u zowel op de dag van uw aankomst in België als in uw latere persoonlijke onderhoud op de DVZ dat hij drie maand voor uw aankomst in België overleed en dat hij voordien lid was van de taliban (Fiche NBMV nr. 8448958, zie ook Verklaring DVZ, p. 5, vraag 13). Op het CGVS verklaarde u plots dat uw vader al zes jaar geleden overleed en dat zijn dood een natuurlijke oorzaak had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hij zou ook nooit lid geweest zijn van de taliban. Hiermee geconfronteerd kon u niet verder gaan dan uw eerdere verklaringen ontkennen, hetgeen de ongeloofwaardigheid daarvan niet kan herstellen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verder zijn uw verklaringen omtrent de actuele leefsituatie van uw moeder en twee zussen van 19 en 15 jaar evenmin realistisch. Volgens uw verklaringen wonen ze alle drie samen in uw huis. Uw vader is al overleden en uw broer is vermist. Dus is er geen man in huis. Uw oom van moederskant zou voor hen zorgen, maar hij woont in een ander dorp dat op dertig minuten wandelafstand ligt. Hij zou uw zussen en uw moeder soms bezoeken. U weet echter niet hoe vaak (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Zoals reeds voorgesteld tijdens uw onderhoud op het CGVS, is het beeld dat u geeft van uw familie niet passend aan de Afghaanse culturele normen. Het is weinig voorkomend dat Afghaanse vrouwen alleen zouden wonen zonder een mannelijk familielid erbij, temeer omdat in casu uw zussen volgens de Afghaanse normen de huwelijksleeftijd bereikt hebben. Afghaanse vrouwen zijn immers beperkt in hun bewegingsvrijheid waardoor zaken buitenshuis voornamelijk door mannen worden geregeld. Dat uw oom hen alles zou geven wat ze nodig hebben, is niet overtuigend als verklaring voor deze vreemde situatie. Het doet vermoeden dat er thuis wel een mannelijke voogd aanwezig is en dat u deze wilt verbergen, of dat uw moeder en zussen elders wonen dan u beweert. Indien er werkelijk geen mannelijk voogd thuis aanwezig was, zou u zelf als de enige zoon meer geïnformeerd zijn over hun huidige situatie. U weet echter niet eens hoe concreet ze geholpen worden door uw oom of hoe vaak uw oom hen bezoekt.

Hierbij aansluitend dient te worden gewezen op de onaannemelijkheid van uw verklaringen omtrent uw profiel en scholingsachtergrond. Toen u op DVZ gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten verklaarde u dat u uw vader hielp in het bewerken van jullie landbouwgrond (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 12). U zou verder geen werkervaring hebben gehad. Toen u op het CGVS werd gevraagd naar enkele zaken die iemand zou moeten kennen die in de landbouw werkte als zoon van een landbouwer, zoals de zomermaanden of hoe de oogst gewogen werd, kon u geen antwoord bieden. Volgens u zijn de zomermaanden hamal, sawr, jawza terwijl de zomermaanden in Afghanistan saratan, asad, sunbula zijn wanneer de temperaturen in uw regio hun maximum bereiken (Landeninformatie nr. 1, nr. 2). U wist evenmin hoe de oogst wordt gewogen terwijl uw familie veel landbouwgrond hebben waarvan ze een deel van de oogst verkopen. U kon wel charak, darai en mann als Afghaanse meeteenheden noemen. Toen u gevraagd werd hoeveel kilo een charak is, antwoordde u echter 4.5 kilo terwijl deze rond 1.8 kilo moet zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; landeninformatie nr. 3). Het is bij deze duidelijk dat u zich niet bezighield met landbouw en dat u geen zicht wilt bieden op uw ware profiel en eventuele werkervaring.

Voorts beweerde u dat u maar drie jaar naar school ging. Gevraagd naar de reden waarom u uw onderwijs stopzette, gaf u echter een vreemd antwoord. Zo zouden talibanleden naar uw school komen en studenten uitnodigen voor de jihad waardoor uw moeder u niet meer toeliet om naar school te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In plaats hiervan begon u Koranlessen te volgen in een moskee. Uw antwoord is niet overtuigend. Madrassa's en moskeeën zijn immers net de plaatsen bij uitstek waar de taliban traditioneel strijders en leden rekruteren. Ze hebben immers meer macht op deze plaatsen die vaak buiten de controle van de overheid vallen dan in de scholen die tot het reguliere onderwijs behoren. Dat u louter om deze reden uw onderwijs stopzette wordt aldus niet aannemelijk bevonden. Gelet ook op de financiële draagkracht van uw familie, de vaststelling dat u zich niet

bezighield met landbouw en de vaststellingen inzake uw werkelijke leeftijd, kan vermoed worden dat u wel langer onderwijs volgde dan slechts drie jaar.

Ondanks uw gebrek aan medewerking omtrent de leefsituatie van uw familie en uw ware profiel, kan uit het geheel van uw verklaringen toch geconcludeerd worden dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

U bent immers een alleenstaande en gezonde man die de taal van Jalalabad spreekt, namelijk Pashtou. Daarnaast spreekt u ook nog Dari. U bent geletterd. Volgens uw verklaring komt u uit een welgestelde familie. Zo verklaarde u dat uw familie heel veel landbouwgrond heeft die momenteel door uw oom bewerkt wordt. Een deel van de oogst wordt ook verkocht. Uw oom heeft naast uw grond die hij bewerkt ook nog veel grond van hemzelf in zijn eigen dorp, beweerde u (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). U wist niet eens hoeveel geld er voor uw reis en voor die van uw broer naar Europa betaald werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). U moest zich daarover geen zorgen maken, wat erop wijst dat niet verwacht wordt dat u deze som zou terugbetalen. Uw oom A. K. (...) die uw grond bewerkt, regelde alles. Ook onderweg kon u geld krijgen van de smokkelaar gezien uw oom alles toch terugbetaalde aan die persoon. Uw oom zou nog steeds voor uw twee zussen en uw moeder zorgen. Hij zou hen alles geven wat ze nodig hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gezien uw oom uw gezinsleden nog altijd ondersteunt en gezien uw familie en uw oom nog altijd over grond bezitten, kan er ook verwacht worden dat u deze inkomens gebruikt om zich te vestigen in de stad Jalalabad. Bovendien hebt u een neef en ook een buurman genaamd S. K. (...) die u uw documenten bezorgde en die als taxichauffeurs werken in Jalalabad (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Gezien ze daar regelmatig zijn en gezien uw buurman ook al de moeite deed om u uw documenten te sturen vanuit Jalalabad, kan er verwacht worden dat ze u helpen om een job te vinden in Jalalabad mocht u dit nodig hebben. U hebt immers hoe dan ook inkomsten van de landbouwgronden van uw familie.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban overal mensen hebben en dat ze u en uw broer kunnen vinden. U nogmaals gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u zich niet in Jalalabad vestigde, antwoordde u: "De enige reden is dat ze ons zouden doden" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Mocht u geen problemen hebben met de taliban, zou u zich gevestigd hebben in Jalalabad. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Tenslotte dient te worden gewezen op uw verklaringen omtrent uw leeftijd. Bij uw aankomst in België verklaarde u zich minderjarig. Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd en wegens gebrek aan documenten die uw leeftijd konden bewijzen, werd een leeftijdsonderzoek verricht. Daarbij werd beslist dat u toen meerderjarig was en een leeftijd had van 19.9 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar (Dienst Voogdij, dd. 9 juni 2017). U verklaarde op het CGVS dat u beroep wilde aantekenen maar dat uw assistente dit niet gedaan heeft. Dus werd geen beroep aangetekend bij de raad van State. Ondertussen stuurde uw buurman uw taskara van Afghanistan naar België. Aldus ging u met uw taskara en uw Belgische verblijfskaart naar de Afghaanse Ambassade in België om een paspoort te laten maken om zo uw echte leeftijd te kunnen bewijzen. Ze namen een kopie van uw taskara en een kopie van uw Belgisch verblijfsdocument. U legde dit paspoort neer tijdens uw onderhoud op het CGVS als bewijs van uw werkelijke leeftijd. Zoals reeds werd aangetoond tijdens uw onderhoud op het CGVS, vermeldt dit paspoort uw geboortedatum die volgens het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd bepaald. Zo staat er op de identificatiepagina van het paspoort neergeschreven dat u op 17 september 1997 zou zijn geboren. U beweerde echter dat dit een fout was van de ambassade (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). U toonde dat er op de achterzijde van de identificatiepagina een andere geboortedatum vermeld staat. Zo werd op de pagina "Observation" het volgende neergeschreven: "the exact (date) of birth of the holder is 22/3/2001". Uw geboortedatum is met de hand geschreven op deze pagina. De geboortedatum die op uw identificatiepagina van uw paspoort staat, is echter niet gewijzigd. Dit doet verder twifelen aan de betrouwbaarheid van uw verklaringen omtrent uw leeftijd. Immers is deze geboortedatum ook nog verschillend van uw eerste verklaring. U beweerde initieel op 17/9/2002 te zijn geboren terwijl de 'verbeterde' geboortedatum door de ambassade 22/3/2001 aangeeft. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u ook gevraagd hoe de ambassade wist wat uw juiste geboortedatum is. Hierop antwoordde u dat ze zich baseerden op uw taskara. Uw taskara leest echter als volgende: "gebaseerd op zijn uiterlijk is hij 12 jaar in 1392" (omgezet naar de westerse kalender: 2013-2014) (zie

documenten). Dus blijkt dat de ambtenaar van de taskara-afdeling in Afghanistan louter naar uw uiterlijk kijkt of zich baseert op verklaringen om te bepalen hoe oud u ongeveer zou zijn. Een geboortedatum die louter op vermoeden van een ambtenaar gebaseerd is of op eigen verklaringen, weegt aldus niet zwaarder dan het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Ook al vermeldde de ambassade nog in uw paspoort dat u een andere geboortedatum zou hebben dan vermeld op het Belgische verblijfsdocument, dan nog blijkt deze louter te zijn gebaseerd op verklaringen of documenten die opgesteld werden aan de hand van vermoedens, en kan ook het hier verkregen paspoort niet gelden als bewijs van uw werkelijke leeftijd. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (Landeninformatie nr. 4). Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw leeftijd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Naast uw taskara en paspoort die in het bovenstaande reeds werden besproken, legde u ook de enveloppe neer waarin uw taskara opgestuurd werd. Het voegt dan ook niets toe aan uw relaas, hoogstens dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. De brief van het Rode Kruis met opsporing van uw broer werd hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “de rechten van de verdediging” en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde bepaling van het Handvest. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende omtrent haar leeftijd, merkt verzoekende partij dat haar paspoort is opgesteld op basis van haar *taskara*. De Afghaanse ambassade heeft “op basis van haar expertise en door vertrouwen in de authenticiteit van de *taskara*” bijgevolg geoordeeld dat zij in 2001 geboren is. Verzoekende partij wijst erop dat haar *taskara* werd opgesteld in 1392 (2013-2014) en dat zij toen 12 jaar oud was. Een verschil tussen de twee geboortedatum (2001/2002) kan verklaard worden door het feit dat het jaar 1392 – het jaar waarin zij 12 jaar oud was – overeenkomt met de jaren 2013/2014 in de westerse kalender. Verder oppert verzoekende partij dat het gegeven dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat zij ouder zou zijn dan zij verklaarde niet volstaat om haar verklaringen over haar leeftijd in twijfel te trekken en om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van haar paspoort. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar informatie waarin de betrouwbaarheid van dergelijke leeftijdsonderzoeken in vraag wordt gesteld.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissing aangaande de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar leeftijd volgende terechte vaststellingen worden gedaan: “*Bij uw aankomst in België verklaarde u zich minderjarig. Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd en wegens gebrek aan documenten die uw leeftijd konden bewijzen, werd een leeftijdsonderzoek verricht. Daarbij werd beslist dat u toen meerderjarig was en een leeftijd had van 19.9 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar (Dienst Voogdij, dd. 9 juni 2017). U verklaarde op het CGVS dat u beroep wilde aantekenen maar dat uw assistente dit niet gedaan heeft. Dus werd geen beroep aangetekend bij de raad van State. Ondertussen stuurde uw buurman uw taskara van Afghanistan naar België. Aldus ging u met uw taskara en uw Belgische verblijfskaart naar de Afghaanse Ambassade in België om een paspoort te laten maken om zo uw echte leeftijd te kunnen bewijzen. Ze namen een kopie van uw taskara en een kopie van uw Belgisch verblijfsdocument. U legde dit paspoort neer tijdens uw onderhoud op het CGVS als bewijs van uw werkelijke leeftijd. Zoals reeds werd aangetoond tijdens uw onderhoud op het CGVS, vermeldt dit paspoort uw geboortedatum die volgens het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd bepaald. Zo staat er op de identificatiepagina van het paspoort neergeschreven dat u op 17 september 1997 zou zijn geboren. U beweerde echter dat dit een fout was van de ambassade (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). U toonde dat er op de achterzijde van de identificatiepagina een andere geboortedatum vermeld staat. Zo werd op de pagina “Observation” het volgende neergeschreven: “the exact (date) of birth of the holder is 22/3/2001”. Uw geboortedatum is met de hand geschreven op deze pagina. De geboortedatum die op uw identificatiepagina van uw paspoort staat, is echter niet gewijzigd. Dit doet verder twifelen aan de betrouwbaarheid van uw verklaringen omtrent uw leeftijd. Immers is deze geboortedatum ook nog verschillend van uw eerste verklaring. U beweerde initieel op 17/9/2002 te zijn geboren terwijl de ‘verbeterde’ geboortedatum door de ambassade 22/3/2001 aangeeft. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u ook gevraagd hoe de ambassade wist wat uw juiste geboortedatum is. Hierop antwoordde u dat ze zich baseerden op uw taskara. Uw taskara leest echter als volgende: “gebaseerd op zijn uiterlijk is hij 12 jaar in 1392” (omgezet naar de westerse kalender: 2013-2014) (zie documenten). Dus blijkt dat de ambtenaar van de taskara-afdeling in Afghanistan louter naar uw uiterlijk kijkt of zich baseert op verklaringen om te bepalen hoe oud u ongeveer zou zijn. Een geboortedatum die louter op vermoeden van een ambtenaar gebaseerd is of op eigen verklaringen, weegt aldus niet zwaarder dan het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Ook al vermeldde de ambassade nog in uw paspoort dat u een andere geboortedatum zou hebben dan vermeld op het Belgische verblijfsdocument, dan nog blijkt deze louter te zijn gebaseerd op verklaringen of documenten die opgesteld werden aan de hand van vermoedens, en kan ook het hier verkregen paspoort niet gelden als bewijs van uw werkelijke leeftijd. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door*

gedegen experts (Landeninformatie nr. 4). Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw leeftijd.”

Met haar betoog stelt verzoekende partij voormelde vaststellingen op geen enkele manier *in concreto* in een ander daglicht.

Waar zij stelt dat het verschil tussen de geboortedatum op haar paspoort en de geboortedatum op haar *taskara* verklaard kan worden door de omzetting naar de westerse kalender, bemerkt de Raad dat dit niet wegneemt dat op de identificatiepagina van het paspoort neergeschreven staat dat zij op 17 september 1997 zou zijn geboren en dat, wat betreft de datum op de achterzijde van de identificatiepagina, verzoekende partij zelf verklaart dat deze datum in haar paspoort gebaseerd is op de datum in haar *taskara*, waarvan dan weer kan worden vastgesteld dat deze geboortedatum in haar *taskara* louter gebaseerd is op een vermoeden van een ambtenaar. Verwerende partij motiveert terecht dat een op dergelijke manier vastgestelde geboortedatum niet zwaarder doorweegt dan het resultaat van het leeftijdsonderzoek.

Waar verzoekende partij verwijst naar informatie waarin de betrouwbaarheid van leeftijdsonderzoeken in vraag wordt gesteld, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat het resultaat niet werd betwist via de voorziene beroepsprocedure van de Raad van State (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 3). Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij d.d. 9 juni 2017, waarin geoordeeld werd dat verzoekende partij toen meerderjarig was en een leeftijd had van 19,9 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar, dan ook vast.

2.2.5.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar latere verklaringen niet stroken met haar aanvankelijke verklaringen bij het bureau Minteh, meent verzoekende partij dat met haar verklaringen bij Minteh geenszins rekening gehouden kan worden. Vooreerst werd dit formulier niet toegevoegd aan het administratief dossier dat aan haar advocaat werd overgemaakt. Het is dan ook onmogelijk voor verzoekende partij om zich te verdedigen tegen de vaststellingen dienaangaande. Bovendien werd zij niet bijgestaan door haar voogd, werden haar verklaringen niet aan haar voorgelezen en werd dit formulier niet door haar ondertekend.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat voor zover de verklaringen van verzoekende partij bij het Bureau Minteh niet werden overgemaakt door verwerende partij aan de advocaat van verzoekende partij – in het administratief dossier bevindt zich e-mailverkeer waaruit blijkt dat verwerende partij op vraag van de advocaat van verzoekende partij stukken heeft overgemaakt doch is het niet duidelijk om welke stukken het precies gaat – verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier waarin haar verklaringen bij het Bureau Minteh zich bevinden (administratief dossier, stuk 11).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoont dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd bij het Bureau Minteh. De Raad duidt erop dat uit de “*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” blijkt dat verzoekende partij bij het Bureau Minteh geheel andere verklaringen aflegde en er stelde dat haar vader lid was van de taliban, dat de taliban haar vroegen om zich aan te sluiten bij hen en dat haar broer bij haar moeder in Afghanistan woonde net als haar twee zussen (administratief dossier, stuk 11, “*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*”). Het is geenszins aannemelijk dat haar verklaringen dermate verkeerd zouden zijn genoteerd. De Raad wijst er in deze op dat de ambtenaar van het Bureau Minteh er geen enkel belang bij heeft om de verklaringen van verzoekende partij verkeerd te noteren. De vaststelling dat verzoekende partij bij het Bureau Minteh totaal andere verklaringen aflegt dan hetgeen zij later tijdens haar asielprocedure voorhoudt, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen die de reden van haar vlucht zouden zijn.

2.2.6.1. Wat betreft haar tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van haar broer, verwijst verzoekende partij naar haar eerder gemaakte opmerking in verband met het formulier ingevuld bij het Bureau Minteh. Verder duidt zij op haar verklaring dat zij haar broer in Bulgarije is kwijtgeraakt en dat zij het Rode Kruis heeft gecontacteerd om haar broer terug te vinden. Waar geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin zij haar broer is kwijtgeraakt en aan haar verklaring dat zij tot op heden geen contact met hem had, meent verzoekende partij dat het beeld van verwerende partij niet overeenstemt met de realiteit. Uit informatie van UNICEF blijkt dat minderjarige

migranten soms alleen reizen, maar soms ook onderweg hun familie verliezen. Verzoekende partij stelt dat personen die hun land ontvluchten afhankelijk zijn van een smokkelaar, zelf weinig informatie hebben over hun reis en zich in een kwetsbare situatie bevinden. Verder heeft verzoekende partij wel degelijk alles ondernomen om haar broer terug te vinden, onder andere via *Tracing* van het Rode Kruis. Van haar oom, die moeilijk bereikbaar is, heeft zij geen informatie kunnen krijgen.

2.2.6.2. De Raad verwijst, waar verzoekende partij haar opmerking in verband met het formulier ingevuld bij het Bureau Minteh herhaalt, naar de uiteenzetting in punt 2.2.5.2. De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij het Bureau Minteh dat haar broer nog in Afghanistan woont bij haar moeder en twee zussen en anderzijds haar latere verklaring dat zij haar broer onderweg naar België kwijtgeraakte, blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij wat betreft haar broer zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenpreken van de conclusie van verwerende partij, hetgeen geenszins volstaat om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen. Waar verzoekende partij stelt dat het beeld van verwerende partij niet overeenstemt met de realiteit, wijst de Raad erop dat nergens betwist wordt dat minderjarige migranten soms alleen reizen en soms ook onderweg hun familie verliezen. Wel stelt verwerende partij terecht dat, aangezien een besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te gaan vragen een zwaarwichtige beslissing is die niet licht genomen wordt en een grondige voorbereiding met zich meebrengt, het onaannemelijk is dat verzoekende partij zonder enig telefoonnummer van haar broer of van haar oom haar land verliet. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij alles ondernomen heeft om haar broer terug te vinden, bemerkt de Raad dat zulks geenszins blijkt uit haar verklaringen. Immers deed verzoekende partij enkel een opsporingsverzoek bij het Rode Kruis en ondernam zij voor het overige niets. Zo heeft zij niet geprobeerd haar broer online op te zoeken op sociale media en lichtte zij haar familie in Afghanistan niet in van het verdwijnen van haar broer. Er kan nochtans van haar verwacht worden dat zij zoveel mogelijk mensen verwittigde van het verdwijnen van haar broer om op deze manier zo veel mogelijk hulp te krijgen van anderen om hem terug te vinden. Aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar broer kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen inzake haar problemen met de taliban hoe dan ook vaag en niet plausibel zijn, stelt verzoekende partij dat de taliban hun vermoedens baseren op het feit dat zij gezien werd onderweg naar het districtscentrum. Verzoekende partij kan moeilijk weten of veel personen die dag of op dat moment langs die weg passeerden en door de taliban werden gezien. Evenmin kan zij weten of de taliban nog andere dorpelingen beschuldigen van spionage. Wat betreft het feit dat de taliban naar de *malik* gingen en niet naar het huis van verzoekende partij, stelt verzoekende partij dat zij moeilijk het gedrag van derden kan verklaren. Bovendien is dit niet *per se* onlogisch aangezien uit het EASO-rapport in het administratief dossier blijkt dat ouderen een rol van bemiddelaar kunnen spelen. Bovendien kan verzoekende partij niet uitsluiten dat de taliban bij haar thuis langskwam aangezien zij en haar broer er niet aanwezig waren. Ten slotte herhaalt verzoekende partij dat de taliban gemaskerd waren en dat zij dan ook geen informatie heeft over hun identiteit. Verzoekende partij ziet bovendien niet in welk belang zij zou hebben om hun precieze identiteit te kennen nu de taliban een eenheid vormen. Zich hiernaar informeren zou daarenboven bijzonder gevaarlijk en onlogisch zijn.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer niet kan overtuigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf beweerde dat enkel zij en haar broer beschuldigd werden van spionage (notities CGVS, p. 15). De taliban zouden bij de *malik* van haar dorp zijn langs gegaan en bedreigingen hebben geuit specifiek ten aanzien van verzoekende partij en haar broer (notities CGVS, p. 14-15). Tevens leek verzoekende partij er tijdens haar gehoor zeker van te zijn dat de taliban niet langs haar huis kwam (notities CGVS, p. 15). Met haar bemerkingen doet verzoekende partij evenmin afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit haar verklaringen blijkt dat zij die dag louter een voorbijganger was, die al jaren elke dag langs dezelfde weg passeerde, een weg die bovendien niet enkel door haar gebruikt wordt. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het niet geloofwaardig is dat de taliban enkel verzoekende partij en haar broer de schuld gaven hen verklikt te hebben en dat de taliban die van plan waren om verzoekende partij en haar broer te doden wel bij de *malik* van haar dorp langskwamen met de bedreiging aan hun adres maar niet bij hun thuis. Indien zij verzoekende partij en haar broer werkelijk verdachten van spionage en hen de schuld gaven van de aanval op de taliban door de overheid, is het verder maar weinig aannemelijk dat de talibanleden zich eerst voor bemiddeling zouden begeven naar de *malik* van het dorp. Ten slotte meent de Raad nog dat redelijkerwijze van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij getracht zou hebben zich te informeren over de identiteit van haar belagers. De loutere uitleg dat de taliban één geheel vormen kan

bezwaarlijk worden aangenomen, aangezien het zeer concreet de talibanleden waren die bij de aanval gewond raakten die verzoekende partij en haar broer met de dood bedreigden (notities CGVS, p. 14-15). De bewering dat hun identiteit niet van belang zou zijn, is dan ook allerminst ernstig te noemen. Dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen wie ze waren, bijvoorbeeld via de *malik* waar de talibanleden zijn langs geweest, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke

aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen

(IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat u geen zicht geeft op uw netwerk en dus niet kan uitgesloten worden dat u familieleden hebt die in andere regio's in Afghanistan wonen waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou kunnen beschikken. Zoals hierboven reeds voorgesteld, slaagde u er niet om geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de situatie en de woonplaats van uw oudere broer I. (...). Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent uw vader tegenstrijdig. Initieel verklaarde u zowel op de dag van uw aankomst in België als in uw latere persoonlijke onderhoud op de DVZ dat hij drie maand voor uw aankomst in België overleed en dat hij voordien lid was van de taliban (Fiche NBMV nr. 8448958, zie ook Verklaring DVZ, p. 5, vraag 13). Op het CGVS verklaarde u plots dat uw vader al zes jaar geleden overleed en dat zijn dood een natuurlijke oorzaak had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hij zou ook nooit lid geweest zijn van de taliban. Hiermee geconfronteerd kon u niet verder gaan dan uw eerdere verklaringen ontkennen, hetgeen de ongeloofwaardigheid daarvan niet kan herstellen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verder zijn uw verklaringen omtrent de actuele leefsituatie van uw moeder en twee zussen van 19 en 15 jaar evenmin realistisch. Volgens uw verklaringen wonen ze alle drie samen in uw huis. Uw vader is al overleden en uw broer is vermist. Dus is er geen man in huis. Uw oom van moederskant zou voor hen zorgen, maar hij woont in een ander dorp dat op dertig minuten wandelafstand ligt. Hij zou uw zussen en uw moeder soms bezoeken. U weet echter niet hoe vaak (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Zoals reeds voorgesteld tijdens uw onderhoud op het CGVS, is het beeld dat u geeft van uw familie niet passend aan de Afghaanse culturele normen. Het is weinig voorkomend dat Afghaanse vrouwen alleen zouden wonen zonder een mannelijk familielid erbij, temeer omdat in casu uw zussen volgens de Afghaanse normen de huwelijksleeftijd bereikt hebben. Afghaanse vrouwen zijn immers beperkt in hun

bewegingsvrijheid waardoor zaken buitenshuis voornamelijk door mannen worden geregeld. Dat uw oom hen alles zou geven wat ze nodig hebben, is niet overtuigend als verklaring voor deze vreemde situatie. Het doet vermoeden dat er thuis wel een mannelijke voogd aanwezig is en dat u deze wilt verbergen, of dat uw moeder en zussen elders wonen dan u beweert. Indien er werkelijk geen mannelijk voogd thuis aanwezig was, zou u zelf als de enige zoon meer geïnformeerd zijn over hun huidige situatie. U weet echter niet eens hoe concreet ze geholpen worden door uw oom of hoe vaak uw oom hen bezoekt.

Hierbij aansluitend dient te worden gewezen op de onaannemelijkheid van uw verklaringen omtrent uw profiel en scholingsachtergrond. Toen u op DVZ gevraagd werd naar uw beroepsactiviteiten verklaarde u dat u uw vader hielp in het bewerken van jullie landbouwgrond (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 12). U zou verder geen werkervaring hebben gehad. Toen u op het CGVS werd gevraagd naar enkele zaken die iemand zou moeten kennen die in de landbouw werkte als zoon van een landbouwer, zoals de zomermaanden of hoe de oogst gewogen werd, kon u geen antwoord bieden. Volgens u zijn de zomermaanden hamal, sawr, jawza terwijl de zomermaanden in Afghanistan saratan, asad, sunbula zijn wanneer de temperaturen in uw regio hun maximum bereiken (Landeninformatie nr. 1, nr. 2). U wist evenmin hoe de oogst wordt gewogen terwijl uw familie veel landbouwgrond hebben waarvan ze een deel van de oogst verkopen. U kon wel charak, darai en mann als Afghaanse meeteenheden noemen. Toen u gevraagd werd hoeveel kilo een charak is, antwoordde u echter 4.5 kilo terwijl deze rond 1.8 kilo moet zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; landeninformatie nr. 3). Het is bij deze duidelijk dat u zich niet bezighield met landbouw en dat u geen zicht wilt bieden op uw ware profiel en eventuele werkervaring.

Voorts beweerde u dat u maar drie jaar naar school ging. Gevraagd naar de reden waarom u uw onderwijs stopzette, gaf u echter een vreemd antwoord. Zo zouden talibanleden naar uw school komen en studenten uitnodigen voor de jihad waardoor uw moeder u niet meer toeliet om naar school te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In plaats hiervan begon u Koranlessen te volgen in een moskee. Uw antwoord is niet overtuigend. Madrassa's en moskeeën zijn immers net de plaatsen bij uitstek waar de taliban traditioneel strijders en leden rekruteren. Ze hebben immers meer macht op deze plaatsen die vaak buiten de controle van de overheid vallen dan in de scholen die tot het reguliere onderwijs behoren. Dat u louter om deze reden uw onderwijs stopzette wordt aldus niet aannemelijk bevonden. Gelet ook op de financiële draagkracht van uw familie, de vaststelling dat u zich niet bezighield met landbouw en de vaststellingen inzake uw werkelijke leeftijd, kan vermoed worden dat u wel langer onderwijs volgde dan slechts drie jaar.

Ondanks uw gebrek aan medewerking omtrent de leefsituatie van uw familie en uw ware profiel, kan uit het geheel van uw verklaringen toch geconcludeerd worden dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

U bent immers een alleenstaande en gezonde man die de taal van Jalalabad spreekt, namelijk Pashtou. Daarnaast spreekt u ook nog Dari. U bent geletterd. Volgens uw verklaring komt u uit een welgestelde familie. Zo verklaarde u dat uw familie heel veel landbouwgrond heeft die momenteel door uw oom bewerkt wordt. Een deel van de oogst wordt ook verkocht. Uw oom heeft naast uw grond die hij bewerkt ook nog veel grond van hemzelf in zijn eigen dorp, beweerde u (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). U wist niet eens hoeveel geld er voor uw reis en voor die van uw broer naar Europa betaald werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). U moest zich daarover geen zorgen maken, wat erop wijst dat niet verwacht wordt dat u deze som zou terugbetalen. Uw oom A. K. (...) die uw grond bewerkt, regelde alles. Ook onderweg kon u geld krijgen van de smokkelaar gezien uw oom alles toch terugbetaalde aan die persoon. Uw oom zou nog steeds voor uw twee zussen en uw moeder zorgen. Hij zou hen alles geven wat ze nodig hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gezien uw oom uw gezinsleden nog altijd ondersteunt en gezien uw familie en uw oom nog altijd over grond bezitten, kan er ook verwacht worden dat u deze inkomens gebruikt om zich te vestigen in de stad Jalalabad. Bovendien hebt u een neef en ook een buurman genaamd S. K. (...) die u uw documenten bezorgde en die als taxichauffeurs werken in Jalalabad (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Gezien ze daar regelmatig zijn en gezien uw buurman ook al de moeite deed om u uw documenten te sturen vanuit Jalalabad, kan er verwacht worden dat ze u helpen om een job te vinden in Jalalabad mocht u dit nodig hebben. U hebt immers hoe dan ook inkomsten van de landbouwgronden van uw familie.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban overal mensen hebben en dat ze u en uw broer kunnen vinden. U nogmaals gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u zich niet in Jalalabad vestigde, antwoordde u: "De enige reden is dat ze ons zouden doden" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Mocht u geen problemen hebben met de taliban, zou u zich gevestigd hebben in Jalalabad. Zoals eerder in deze beslissing werd

aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan deze vaststelling. Immers beperkt zij zich in haar verzoekschrift tot het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij en het uiten van losse beweringen. Daarnaast verwijst zij nog naar een rapport van 3 maart 2017, stellende dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is. De Raad wijst er evenwel op dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat er actueel voor burgers in Jalalabad sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, delen 5 en 6), alsook uit het rapport waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 april 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT